

Ветъпваме въ V-и отдѣлъ на 1-а глава, като исказваме своето удоволствие биографу за неговия увлекателенъ по форма и вѣренъ по съдържание расказъ за живота на Ботева въ село *Знаменка*.

Въ V-и отдѣлъ биографа расправя, какъ учителя авантюристъ напуща *Знаменка* и тръгва за родното си градче *Алжизъ-Калюферъ*, прѣзъ 1866 год., а не 1867. както казва биографа.

Въ Сливенъ той се натъква на скандалъ съ казакитѣ на *Чайковски* (Саджкъ-паша). Този скандалъ му далъ възможность да се запознае лично съ полския *писателъ-революционеръ* — *Чайковски*; съ произведенята на когото Ботевъ е билъ запознатъ още въ Одеса, посредствомъ полскитѣ съзаклятници. *Чайковски* отъ главатаръ на полското движение бѣ станалъ (слѣдъ потъпкванието на възстанието) главенъ организаторъ и главнокомандующъ на турскитѣ казаци, извѣстни на Българитѣ подъ названието — **Казакъ-Алай**. Срѣщнали се два поета на два славянски народа — българския и полския. Едина (полския) наикналъ и порастналъ въ своитѣ патриотически авантюри, а другия (българския) едвамъ захваща бунтовническитѣ си авантюри; полския — съ извѣстна слава и реноме въ срѣдата на полската революционна младежъ, българския — още неизвѣстенъ въ срѣдата на българската бунтовническа сфера; едина въспѣлъ вече идеалитѣ на полската независимостъ и се провиква отъ прѣдѣлитѣ на турската империя: „*Ецъ Полша не сгинула*“; другия се готви да въспѣе идеалитѣ на свободна България, и се готви да извика: „*България трѣбва да се освободи*“; полския патриотъ си мечтае, че съ помощта на турскитѣ казаци и турскитѣ полчища ще възвърне изгубената свобода на милото си отечество, а българския мечтае, че България ще се освободи отъ турскитѣ полчища съ помощта на *донскитѣ казаци* и братията *московци*, които отнеха политическата свобода на „*гордата Полша*“ — Едина е руски политически емигрантинъ на служба при Султана, другия е турски политически робъ завръща се отъ земята на московцитѣ въ своето родно отечество, което пжшка подъ ударитѣ на султановото правителство. Както виждате, господа читатели, голѣма е разликата въ политическото положение на двамата славянски поета. Българина — поетъ ще бунтува народа си срѣщу турското иго, а поляшкия поетъ ще крѣпи това иго върху главитѣ на братията си славяни, защото му е нужна турската сила, като спасителка на отечеството му.

Свършено случайно се срѣщнали двамата славянски поети-революционери — помирисали се и на веднѣжъ се разбрали. Стария революционеръ-авантюристъ придумалъ младия авантюристъ да влѣзе въ редсетѣ на турскитѣ казаци, които сж прѣдзначени отъ Султана и отъ Наполеона III-и за спасяванието на „*горделивата Полша*“ отъ *московското иго*. Ботевъ приелъ съвѣтитѣ на *Чайковски* (Саджкъ паша), записалъ си името въ списъка на турскитѣ казаци. Чайковски му далъ почетната длѣжностъ *ординарецъ*. Отъ „донски казакъ“ Ботевъ спокойно се прѣдрѣшилъ въ костюма на „турски казакъ“. Ботевъ е служилъ 20—25 дни въ качеството си на ординарецъ при Чайковски въ Сливенъ. Биографа малко е съобщилъ за тази негова нова кариера, види се, не е могълъ да събере повече факти и свѣдения за „турски